

ja mind ühes pangi ja püssiga nagu mõnda ime looma silmitsesivad. Üks lehm näitas nagu küsima: „Mads, kas sa meid lüpsma tulid?“ Mina vastasin: „Pia suu, tõbras!“ ja sammusin edasi. —

„Minu püssis oli niisugune kuul, kellest kümme tükki naela peale lähemad ning seda nägin ma enne mitu korda, et mu lell temaga otsekohe puule pihta lastis, kui kuul mitte wäga paha ei olnud ning puu muidugi parajas kauguses seisis. Mulle tuli nüüd ka meelde, et ma kord ennemuiste ühe tihase maha lastsin, aga õige auupakkul ja alandlikul wiisil. Tihane istus kirsipuus aias; mina ajasin püssi otsani kraami täis, lippusin siis tagat aia linnukesele õige lähedalle naha peale, panin püssi otse ata peale — arwata kümme sammu linnust eemal — pitsitasin huuled ja silmad kinni ning sõrmitsesin seni kaua püssi, kui ta hirmsa mõiramisega lahti läks. Lind oli tuhanded tüki purustatud nii et keegi looduse uuri ei oles tükkidest enam ära tunda wõinud, mis lind see olnud. — See asi rikkus minu kätt lusti suutumaks ära. Ma ütlen seda siin paljalt selle pärast, et ouus lugeja näeks, kuidas minu ja karu wahel sugugi suuremat wahet selles kunstis ei olnud, ehk mina küll püssiga marjule läksin. — Aga minu marja piiris oli enne karusi nähtud. Minewal suwel oli meie wana lell naine ühe weikese karja tüdrukuga ka metsa marjule läinud ja seal oli karu metsast wälja pugunud ja otse marjaliste peale. Tüdrukule pannud punuma ja peasenud, aga wana moor heitnud kõhuli maha

ja halkanud karjuma ja tänitama, nutnud ja lugenud Issa-Meiet, sest ta arwanud surma käes olema. Karu aga tulnud lähemale ja pannud seda asja wäga imeks, kõndinud mitu reisu wana tädi ümber, kuna see nagu aia teibas karjunud ja palunud. Siis pöörnud ta, ei tea, kas häbi wõi hea südamet pärast ümber ja läinud ära metsa. Sellest on näha, et karu naisterahwa wastu palju auupakkum on, kui mõni inime. Oles see oma hingele mõrtsuka wõi hobuwarga käest armu palunud, — ei ta oles saanud. Karu jõõb inimese ometi äragi, kui ta mõni meesterahwas on, aga mõrtsukas ja waras lõõb ta maha, ilma et ta nahkagi ära wõtaks; ja seda teeb ta kõik mõne tühja rublakese pärast. Häbenege end, wargad ja kelmid! Teie ei ole ammugi nii auusad mehed, kui üks karu.

„Mina olin nüüd ühe kinguse peale jõudnud. Püssi panin ma puu najale ja hakkasin südiste ilusaid waarakmarju korjama ja oma küljeluu pangi täitma. Läksin selle juures samm sammult edasi, sest kaugemal nähti ikka enam marju olema, kui neid tõesti oli. Seda teab iga mees isegi. Lehmad oliwad tee raakesed metsa tallanud, kelle peale puie lehtede läbi päewa walguse plekikesed nagu wiiekopika tükkikesed maha tantsisiwad. Wahete wahel kuulsin ma jälle lehmade kaela-kella helinat ehk nende jalgade all kuiwade oksade murdmist, ja mõni kord juhtus ka, et lehm mulle põesast suurte filmadega imestates wastu wahtis; mõne lehma filmad oleksiwad jälle nagu ütelnud: „Mads, gutt morjen!“